

Osiris Trio schuwt grote gebaar niet in Museum De Cruquius

Klassiek

Osiris Trio: Ellen Corver (piano), Peter Brunt (viool) en Larissa Groeneveld (cello). Met werk van Turina, Fauré en Schubert. Gehoord: zaterdag 28 januari, Museum De Cruquius, Cruquius.

Het Osiris Trio is een graag gehoorde gast in De Cruquius. De programmering is ook ditmaal interessant. Behalve het schitterende pianotrio nr. 2 in Es van Schubert, speelt het trio Fauré en een stuk van de minder bekende Spaanse componist Joaquín Turina Pérez (1882-1949). Turina verbleef van 1905 tot 1914 in Parijs, waar hij Debussy en Ravel leerde kennen. Circulo, cirkel, schreef hij in 1942 in Madrid. In dit pianotrio is zijn Spaanse achtergrond goed te horen, vooral in het tweede deel, Mediodía, wat middag betekent. Het eerste deel -Amanecer

- verbeeldt de dageraad, het laatste - Crepúsculo - de schemering. De titel van het gehele werk lijkt te duiden op de onontkoombare cirkelgang van het leven. De wereld stond in 1942 in brand. Turina schreef een romantisch werk waarin de emoties hoog oplopen. Dynamische zwelletjes, voorhoudingen, arpeggio's in de pianopartij als Spaanse gitaarklanken, zo vertolkt Turina smachtende zuchten, wanhoop, verlangen, extatische vreugde. In Mediodía bespeelt Groeneveld haar cello als een flamencogitaar. IJzig en ijl klinken daarna de tremolo's op de kam van viool en cello. De pizzicati zijn verbeterd vrolijk. Zette de dageraad donker maar gloedvol in met de sonore cello, de schemering lost op in de nacht met een zeer hoge, dunne toon die Brunt als een laatste flard daglicht langzaam laat verdwijnen. Fantastisch spel en dat geldt ook voor Fauré. Het Osiris Trio schuwt het grote gebaar niet. Brede melodieën, veel forte-passages, vol in de snaren. Maar ook gedoseerd vibrato,

beheerste stokvoering en variëteit in toon die de zachte gedeelten mooi laten uitkomen. De balans is helaas niet optimaal. Het emotionele geweld van deze romantische muziek vraagt misschien om een wijd open vleugel, maar twee strijkers zijn geen partij voor het volumineuze instrument.

Dat geldt zeker voor de muziek van Schubert die niet is geschreven voor een moderne vleugel. Corver speelt uitstekend, maar de subtiele wendingen van de strijkers worden toch regelmatig overstemd. Schubert laat ook een scala aan emoties horen, maar heeft daar anders dan de latere Romantici veel minder middelen voor nodig. Een enkel motief van twee dalende tonen is voor hem eigenlijk genoeg.

Het Osiris Trio speelt na lang deliberezen de bekende 'korte' versie. Die tien minuten extra mogen er een volgende keer best bij, want Schubert spelen ze spannend, virtuoos, móói.

Ynske Gunning



Osiris Trio

FOTO MARCO BORGGREVE

Haarlems Dagblad 30 Januari 2017